

Warszawa, dnia 29 maja 2013 r.

PG III Dsa 10/13

dot. RPO-690043-11/II/PS

Pani

Irena Lipowicz

Rzecznik Praw Obywatelskich

W odpowiedzi na pismo Pani Rzecznik z dnia 27 marca 2013 roku uprzejmie informuję, iż zostało ono poddane szczegółowej, merytorycznej analizie zarówno w Prokuraturze Generalnej, jak również w Prokuraturze Apelacyjnej w Łodzi, która sprawowała zwierzchni nadzór służbowy nad kilkoma śledztwami, prowadzonymi w Prokuraturze Okręgowej w Łodzi, w sprawach dotyczących wyjaśnienia okoliczności i przyczyn śmierci pani Barbary Blidy.

Z przykrością pragnę zauważyć, iż dokonana przez Panią Rzecznik ocena śledztwa o sygnaturze VI Ds 10/10 Prokuratury Okręgowej w Łodzi ma charakter polemiki z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, ale - co najistotniejsze - nie bierze pod uwagę faktu, iż wyjaśnianie okoliczności i przyczyn śmierci pokrzywdzonej, jak również poprzedzających ją zdarzeń, miało miejsce w kilku innych postępowaniach, co znalazło odzwierciedlenie w decyzjach merytorycznych wydanych zarówno przez prokuratorów z Prokuratury Okręgowej w Łodzi, jak i Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi. Uwaga ta ma o tyle istotny charakter, że w swoim piśmie jawnym oraz niejawnym sformułowała Pani kilka zarzutów i wątpliwości co do rzekomo niewyjaśnionych okoliczności, które faktycznie były przedmiotem innych prowadzonych przez łódzkie prokuratury śledztw. Dlatego uważam, iż ewentualne uwagi, w tym te wyrażone publicznie na temat prowadzonego postępowania VI Ds 10/10, powinny zostać sformułowane po zapoznaniu się ze wszystkimi postępowaniami prowadzonymi w sprawach dotyczących wyjaśnienia przyczyn śmierci pani Barbary Blidy.

Dlatego też zanim ustosunkuję się do sformułowanych przez Panią zarzutów, pozwolę sobie na syntetyczne przedstawienie zakresów przedmiotowych i podmiotowych wszystkich postępowań obejmujących różne okoliczności i zdarzenia, które były badane przez prokuratury, a dotyczące okoliczności śmierci pokrzywdzonej.

Mianowicie postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2007 roku Prokuratura Okręgowa w Gliwicach, pod sygnaturą akt V Ds 45/07/S, wszczęła śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego – Delegatury w Katowicach, wskutek czego w dniu 25 kwietnia 2007 roku w Siemianowicach Śląskich, w toku wykonywania czynności procesowych zatrzymania Barbary Blidy, nieumyślnie doprowadzili do jej śmierci, działając na szkodę interesu prywatnego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2007 roku śledztwo przejęte zostało do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi, gdzie nadano mu sygnaturę V Ds 21/07. Postępowanie to było wielowątkowe, gdyż obejmowało wszystkie aspekty dotyczące wyjaśnienia przyczyn i okoliczności śmierci pokrzywdzonej, w tym działania funkcjonariuszy publicznych.

W trakcie prowadzenia postępowania, ze względu na olbrzymi zakres przedmiotowy prowadzonego śledztwa, sukcesywnie były kończone decyzjami merytorycznymi jego poszczególne wątki. W tym celu, działając na podstawie art. 34 § 3 k.p.k. i § 131 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, referenci śledztwa uznając, że zebrany w toku śledztwa materiał dowodowy jest kompletny, wyłączali go do odrębnego postępowania, w którym była podejmowana decyzja merytoryczna.

Ze śledztwa o sygnaturze VI Ds 21/07, do odrębnych postępowań wyłączono materiały w następującym zakresie:

1. Postępowanie o sygnaturze **VI Ds 12/08** Prokuratury Okręgowej w Łodzi. Postanowieniem z dnia 19 marca 2008 roku wyłączono materiał dowodowy dotyczący mającego miejsce w okresie od grudnia 2006 roku do kwietnia 2007 roku w Warszawie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnego ujawnienia przez funkcjonariuszy publicznych tajemnicy państwowej oraz tajemnicy służbowej, w trakcie odbywających się pod przewodnictwem Prezesa Rady Ministrów - Jarosława Kaczyńskiego, spotkań szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Prokuratora Krajowego, to jest o czyn z art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Postanowieniem z dnia 24 listopada 2008 roku śledztwo to zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających

podejrzenie popełnienia przestępstwa. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 24 listopada 2008 roku.

2. Postępowanie o sygnaturze **VI Ds 4/09** Prokuratury Okręgowej w Łodzi.

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2009 roku wyłączono materiał dowodowy przeciwko Grzegorzowi S. W dniu 20 kwietnia 2009 roku przeciwko wyżej wymienionemu skierowano do Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich akt oskarżenia zarzucając mu, że w dniu 25 kwietnia 2007 roku w Siemianowicach Śląskich, pełniąc służbę jako funkcjonariusz Wydziału Postępowań Karnych Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach oraz realizując - na podstawie zarządzenia prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2007 roku, o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu Barbary Blidy do Prokuratury Okręgowej w Katowicach - czynność zatrzymania osoby Barbary Blidy - wykonując obowiązki kierownika tak zwanej „grupy realizacyjnej”, powołanej do przeprowadzenia między innymi tej czynności procesowej, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, wynikających z treści § 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 roku w sprawie wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, legitymowania, zatrzymywania, przeszukania, kontroli osobistej, przeglądania bagaży i sprawdzania ładunku oraz rejestrowania zdarzeń przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Dz. U. nr 86, poz. 733), w ten sposób, że wyraził zgodę na udanie się przez Barbarę Blidę do pomieszczeń łazienki, wydając innemu funkcjonariuszowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego uczestniczącemu w czynności zatrzymania osoby - Barbarze P. - polecenie dozoru osoby zatrzymanej, odstępując przy tym od uprzedniego wydania Barbarze P. polecenia przeszukania osoby Barbary Blidy oraz odstępując od wydania trzeciemu uczestnikowi tej czynności - funkcjonariuszowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego - Mirosławowi K. - polecenia dokonania przeszukania pomieszczeń łazienki w celu sprawdzenia, czy przy osobie zatrzymanej lub w pomieszczeniach, do których za jego zgodą zatrzymana miała się udać, znajduje się broń lub inne niebezpieczne przedmioty i ewentualnego odebrania broni lub innego niebezpiecznego przedmiotu, ani też sam nie przeprowadził żadnej z wymienionych czynności, czym działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego przebiegu czynności procesowej oraz dla życia i zdrowia Barbary Blidy, wynikającego z dozoru osoby zatrzymanej przez jednego funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego osoby zatrzymanej, która uprzednio nie została przeszukana w pomieszczeniach, które również nie zostały przeszukane – to jest

o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. Postępowanie sądowe prowadzone pod sygnaturą II K 87/09 przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich nie zostało jeszcze zakończone.

3. Postępowanie o sygnaturze **VI Ds 5/09** Prokuratury Okręgowej w Łodzi.

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2009 roku wyłączono materiał dowodowy w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych w dniu 25 kwietnia 2007 roku w Siemianowicach Śląskich przez funkcjonariuszy Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach – Barbarę P. i Mirosława K., w związku z wykonywaniem czynności procesowej zatrzymania Barbary Blidy, w wyniku czego doszło do nieumyślnego spowodowania jej śmierci, przez co działano na szkodę interesu prywatnego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2009 roku śledztwo w tej sprawie zostało umorzone przez prokuratora. Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2009 roku, Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich, w sprawie II Kp 98/09, po rozpoznaniu zażaleń pełnomocników pokrzywdzonych, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

4. Postępowanie o sygnaturze **VI Ds 6/09** Prokuratury Okręgowej w Łodzi.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2009 roku wyłączono materiał dowodowy dotyczący złożenia przez funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Barbarę P., w dniu 22 grudnia 2008 roku w Łodzi nieprawdziwych zeznań, mających stanowić dowód w postępowaniu karnym o sygnaturze V Ds 21/07, prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2009 roku odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie. Decyzja to stała się prawomocna z chwilą wydania, gdyż nie została nikomu doręczona.

5. Postępowanie o sygnaturze **V Ds 92/09** Prokuratury Okręgowej w Łodzi. Postanowieniem z dnia 10 listopada 2009 roku wyłączono materiał dowodowy w sprawie niedopełnienia w okresie od dnia 25 kwietnia 2007 roku do dnia 27 kwietnia 2007 roku w Siemianowicach Śląskich i innych miejscowościach województwa śląskiego, obowiązków służbowych przez prokuratorów oraz innych funkcjonariuszy publicznych, uczestniczących w czynnościach związanych z przeprowadzeniem oględzin miejsca ujawnienia zwłok Barbary Blidy oraz ich oględzin, poprzez nieprawidłowe i niepełne zabezpieczenie śladów i dowodów związanych ze zdarzeniami mającymi miejsce na terenie nieruchomości przy ulicy Oświęcimskiej 8 i działania przez to na szkodę interesu publicznego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego przebiegu postępowania karnego, którego przedmiotem są okoliczności śmierci Barbary Blidy, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2011 roku śledztwo to zostało umorzone wobec braku znamion czynu zabronionego.

Jednocześnie na podstawie art. 100 § 2 k.p.k. i art. 140 k.p.k. prokurator zarządził, aby postanowienia tego nikomu nie doręczać. W dniu 16 maja 2011 roku, uznając pismo adw. Stanisławy Mizdry za zażalenie na postanowienie, prokurator wydał zarządzenie o odmowie przyjęcia środka odwoławczego, jako pochodzącego od osoby nieuprawnionej. W dniu 30 maja 2011 roku na zarządzenie to zażalenie złożyła pełnomocnik pokrzywdzonych. Postanowieniem z dnia 15 września 2011 roku Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone zarządzenie Prokuratora Okręgowego w Łodzi w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia. Postanowieniem z dnia 22 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich w sprawie II Kp 309/11 nie uwzględnił zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonych na postanowienie w przedmiocie umorzenia śledztwa i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie prokuratora.

6. Postępowanie o sygnaturze **VI Ds 10/10** Prokuratury Okręgowej w Łodzi. Postanowieniem z dnia 4 lutego 2010 roku z akt sprawy wyłączono materiał dowodowy w zakresie kilkunastu zdarzeń, w sprawach o czyny z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 233 § 1 k.k., art. 235 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 189 § 1 i 2 k.k., art. 266 § 2 k.k. i art. 241 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 8 lutego 2010 roku umorzono postępowanie w sprawie kilkunastu czynów opisanych w decyzji merytorycznej. Postanowienie to zostało doręczone pokrzywdzonym oraz ich pełnomocnikowi. Pełnomocnik pokrzywdzonych oraz pan Jacek Blida zaskarżyli powyższe postanowienie w zakresie czynów opisanych w punktach VII, VIII i XI postanowienia. Postanowieniem z dnia 16 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy Katowice - Wschód w Katowicach, wydał orzeczenie o sygnaturze akt IV Kp 537/10 utrzymując w mocy postanowienie prokuratora w zaskarżonej części.

W dniu 2 czerwca 2010 roku śledztwo V Ds 21/07 Prokuratury Okręgowej w Łodzi zostało w całości przejęte do dalszego prowadzenia przez Prokuraturę Apelacyjną w Łodzi i zarejestrowane pod sygnaturą **Ap V Ds 22/10**.

Śledztwo o sygnaturze **Ap V Ds 22/10** na mocy postanowienia prokuratora z dnia 30 czerwca 2011 roku zostało umorzone przeciwko Witoldowi M., podejrzanemu o to, że w kwietniu 2006 roku w Warszawie, będąc Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, przekroczył swoje uprawnienia wynikające z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. nr 74, poz. 676 z późn. zm.) w ten sposób, że polecił - za pośrednictwem Dyrektora Departamentu

Postępowań Karnych ABW - Naczelnikom Wydziałów Postępowań Karnych Delegatur ABW, dokumentowanie techniką audio-video przeprowadzanych przez funkcjonariuszy ABW czynności zatrzymania osoby połączonych z czynnością przeszukania miejsca, a następnie przekazywanie tak zebranego materiału filmowego do Gabinetu Szefa ABW celem jego opracowania i udostępnienia do publikacji środkom masowego przekazu lub umieszczenia na stronie internetowej ABW, działając na szkodę interesu publicznego poprzez wprowadzenie zasad i trybu gromadzenia danych o osobach, wobec których będą wykonywane przez ABW czynności procesowe zatrzymania lub przeszukania, ograniczających ochronę życia prywatnego, czci i godności w przypadkach innych niż wskazane w art. 23 ust. 1 pkt 6 ustawy o ABW oraz AW oraz art. 147 § 1 k.p.k., to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec niepopelnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa; oraz w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, w okresie od kwietnia 2006 roku do 2008 roku w Warszawie, Szczecinie, Poznaniu, Gdańsku, Łodzi, Radomiu, Częstochowie, Katowicach i innych miejscowościach na terenie Polski, przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poprzez bezprawne podejmowanie decyzji oraz wykonywanie czynności związanych z rejestracją czynności procesowych w postaci zatrzymań osób, a także przeszukań osób i miejsc i działania przez to na szkodę interesu publicznego, poprzez naruszenie zasad i trybu gromadzenia danych o osobach, wobec których będą wykonywane przez ABW czynności procesowe zatrzymania lub przeszukania, ograniczających ochronę życia prywatnego, czci i godności w przypadkach innych niż wskazane w art. 23 ust. 1 pkt 6 ustawy o ABW oraz AW oraz art. 147 § 1 k.p.k., to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego; przekroczenia uprawnień w okresie od 25 maja 2006 roku do dnia 25 kwietnia 2007 roku w Katowicach i innych miejscowościach województwa śląskiego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, przez funkcjonariuszy Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach, poprzez wykorzystanie błędnego przekonania Barbary K., w zakresie rzekomej interwencji funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w sprawie uchylenia stosowanego wobec niej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w celu nakłonienia jej do złożenia zeznań, wskazujących na popełnienie przestępstw przez inne osoby, a także poprzez inne podstępne zabiegi, wywierające wpływ na świadka Barbarę K., w zakresie składanych przez nią zeznań i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla poczynienia prawidłowych ustaleń w toku postępowania przygotowawczego V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach oraz skierowania tego

postępowania przeciwko osobom, które nie popełniły czynów zabronionych, to jest o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego; niedopełnienia obowiązków w kwietniu 2007 roku w Katowicach i innych miejscowościach województwa śląskiego, przez funkcjonariuszy Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach, poprzez nieprawidłowe przygotowanie „realizacji procesowej” zaplanowanej na dzień 25 kwietnia 2007 roku, w tym także przez niepodjęcie działań mających na celu ustalenie, czy osoby wobec których miały być wykonywane czynności procesowe w postaci zatrzymań oraz przeszukań w dniu 25 kwietnia 2007 roku w ramach postępowania przygotowawczego oznaczonego sygnaturą akt V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, posiadają broń palną, bądź też czy zachodzą inne okoliczności wskazujące na istnienie zagrożeń w związku z podejmowanymi wobec tych osób czynnościami procesowymi i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie zagrożenia dla prawidłowego przebiegu tych czynności, a także dla życia i zdrowia biorących w nich udział osób, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego. Decyzja ta jest prawomocna i nie została zaskarżona przez pokrzywdzonych.

Należy również zaznaczyć, że ze śledztwa o sygnaturze Ap V Ds 22/10, został wyłączony do odrębnego prowadzenia wątek w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od dnia 25 kwietnia 2007 roku do grudnia 2007 roku w Katowicach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariuszy Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach, w związku z wykonywaniem oraz nadzorowaniem, czynności dotyczących realizacji postanowienia Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007 roku o sygnaturze III Kp 134/07 i działania tym samym na szkodę interesu publicznego i prywatnego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk. Śledztwo w tej sprawie, o sygnaturze V Ds 61/10 było prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Ostrowie Wielkopolskim, która w dniu 1 lutego 2011 roku wydała postanowienie o jego umorzeniu z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Postanowienie to jest prawomocne.

Prokuratura Apelacyjna w Łodzi prowadziła także śledztwo o sygnaturze Ap V Ds 7/11, na podstawie materiału dowodowego wyłączonego w dniu 7 lutego 2011 roku, również ze śledztwa Ap V Ds 7/11, w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków

w okresie od 25 kwietnia 2007 roku do grudnia 2007 roku w Katowicach i innych miejscowościach województwa śląskiego, w celu osiągnięcia korzyści osobistych, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez funkcjonariuszy publicznych - ówczesnych asesorów prokuratorskich delegowanych do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach i prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach - referentów śledztwa V Ds 25/06 oraz V Ds 55/07 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, a także uprawnionych do nadzoru służbowego oraz aprobat, podejmowanych w ramach tych śledztw decyzji procesowych, przełożonych prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w szczególności poprzez:

- wykonywanie i powierzanie czynności procesowych w ramach wymienionych postępowań przygotowawczych, prowadzonych między innymi przeciwko Barbarze Blidzie, także w zakresie dotyczącym wymienionej osoby, pomimo jej śmierci, a także niewydanie niezwłocznie po wystąpieniu ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k w zw. z art. 71 § 3 k.p.k, postanowienia o umorzeniu śledztwa w zakresie przeciwko Barbarze Blidzie,

- sporządzenie oraz opatrzenie aprobatą postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds 55/07 Prokuratury Okręgowej w Katowicach przeciwko Barbarze Blidzie, podejrzanej o to, że w nieustalonych dniach, w okresie od 1 grudnia 1997 roku do dnia 31 marca 1998 roku w Siemianowicach Śląskich, chcąc aby Barbara K. udzieliła korzyści majątkowej, pełniącemu funkcję publiczną Zbigniewowi B. - prezesowi zarządu „Rudzkiej Spółki Węglowej” S.A. z siedzibą w Rudzie Śląskiej, podjęła się przekazania kwoty 80.000 złotych Zbigniewowi B., w zamian za umorzenie odsetek należnych „Rudzkiej Spółce Węglowej” S.A., a naliczonych od niespłaconych należności głównych „Agencji Handlowej Barbary K. i spółka” spółka jawna z siedzibą w Katowicach, z tytułu dostaw węgla, w ten sposób, że za pośrednictwem nieustalonej dotychczas osoby, przekazała Zbigniewowi B. korupcyjną propozycję Barbary K., a następnie przyjęła od niej wymienioną wyżej kwotę, celem przekazania Zbigniewowi B., to jest o czyn z art. 18 § 2 d.k.k. w zw. z art. 241 § 1 d.k.k., wobec śmierci podejrzanej, zawierającego uzasadnienie, którego treść wykraczała poza zakres wynikający z podstaw umorzenia postępowania - art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz naruszała zasadę procesową wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k.,

- nieprawidłowy nadzór nad czynnościami funkcjonariuszy Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach, wykonujących czynności procesowe w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007

roku, w sprawie o sygnaturze III Kp 134/07 oraz zaniechanie podjęcia działań wynikających z treści art. 238 § 3 k.p.k.,

-sporządzenie oraz opatrzenie aprobatą postanowienia o częściowym umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, w zakresie udzielania przez Barbarę K., czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, w latach od 1995 roku do 2004 roku w Katowicach, Siemianowicach Śląskich i innych miejscowościach, korzyści majątkowych znacznej wartości w postaci środków pieniężnych, garderoby i kosmetyków o łącznej wartości co najmniej 500.000 złotych oraz korzyści osobistych, takich jak opłacane wyjazdy i wczasy zagraniczne, a także usług polegających na nieodpłatnych przewozach z wykorzystaniem prywatnego samochodu wraz z kierowcą, pełniącej funkcję posła na Sejm RP i Ministra Budownictwa Barbarze Blidzie, to jest o czyn z art. 229 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w sprawie przyjmowania przez Barbarę Blidę, w tym samym czasie i miejscu, wymienionych powyżej korzyści osobistych i majątkowych o znacznej wartości, w związku z pełnieniem przez nią funkcji posła na Sejm RP i Ministra Budownictwa, to jest o czyn z art. 228 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na zasadzie art. 322 § 1 k.p.k., z uwagi na brak podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, która to decyzja procesowa zapadła ze znacznym opóźnieniem oraz zawierała nieprawidłową podstawę prawną i działania przez to na szkodę interesu publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie niebezpieczeństwa dla prawidłowego toku wymienionych postępowań przygotowawczych, wydanie orzeczeń o treści nieodpowiadającej wymogom prawa procesowego, naruszającej zasadę domniemania niewinności oraz przy przyjęciu nieprawidłowej podstawy prawnej umorzenia postępowania przygotowawczego, a także podjęciu decyzji merytorycznych ze znacznym opóźnieniem, w stosunku do wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej oraz naruszających dobre imię i cześć Barbary Blidy, to jest o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przedmiotowe śledztwo umorzono postanowieniem prokuratora z dnia 25 lutego 2011 roku na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. przyjmując, że czyny nie zawierają ustawowych znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało zaskarżone przez pełnomocnika pokrzywdzonych. W dniu 16 września 2011 roku Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach, w sprawie IV Kp 512/11 nie uwzględnił zażalenia pełnomocnika i utrzymał postanowienie prokuratora w mocy.

Reasumując stwierdzić należy, iż łącznie prokuratury prowadziły dziewięć postępowań przygotowawczych, zakończonych obszernymi i wielowątkowymi decyzjami merytorycznymi, w tym jednym aktem oskarżenia, obejmującymi wszystkie kwestie

dotyczące wyjaśnienia przyczyn śmierci pani Barbary Blidy. Wszystkie zapadłe decyzje merytoryczne są prawomocne, gdyż kierowane przez pokrzywdzonych jak i ich pełnomocników zażalenia nie zostały uwzględnione przez sądy. Nadal toczy się natomiast postępowanie sądowe przeciwko Grzegorzowi S., funkcjonariuszowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Syntetyczne i opisowe przedstawienie zakresu prowadzonych przez prokuraturę postępowań ma na celu przekonanie Pani Rzecznik, że wyciąganie i formułowanie wniosków o rzekomym niewyjaśnieniu całokształtu okoliczności i przyczyn śmierci pani Barbary Blidy, czy też „istotnych brakach” śledztwa, na podstawie analizy tylko jednego postępowania o sygnaturze VI Ds 10/10 jest nieuprawnione. Jestem w pełni przekonany, że organy Państwa w tej sprawie spełniły swój obowiązek przeprowadzenia efektywnego postępowania w zakresie okoliczności utraty życia niebędącego wynikiem przyczyn naturalnych. Efektywność nie może być jednak oceniana liczbą osób postawionych w stan oskarżenia, gdyż zaprzeczałoby to fundamentalnym zasadom prawa karnego. Efektywność odbieram jako szczegółowe wyjaśnienie wszystkich okoliczności zdarzenia, które mogły przyczynić się do jego zaistnienia. W tej sprawie były one badane niezwykle szczegółowo i dogłębnie.

Odnosząc się do kwestii podnoszonych przez Panią Rzecznik pragnę podkreślić, iż zgadzam się co do tezy dotyczącej obowiązku realizowania przez Państwo fundamentalnych praw człowieka określonych w Konstytucji RP, jak również aktach prawa międzynarodowego. Jest to kwestia oczywista i nie wymagająca głębszej analizy. Pani uwagi dotyczące praw jednostki, wynikających z art. 38 Konstytucji RP mogą stanowić jednakże punkt wyjścia do dyskusji na temat zasad i kształtu regulacji prawnych odnoszących się do kwestii związanych ze stosowaniem przez Państwo środków przymusu wobec obywateli. W tym miejscu należy jednak wskazać fundamentalną zasadę prawa karnego, dotyczącą indywidualnej odpowiedzialności osoby za swój czyn oraz zasady winy. Dotyczy ona również funkcjonariuszy publicznych.

Stwierdzenie, iż w tej konkretnej sprawie Państwo nie zapewniło ochrony życia, pomimo pozostawania Barbary Blidy bezpośrednio pod władzą jego funkcjonariuszy, może stanowić podstawę do odpowiedzialności Państwa w sferze prawa cywilnego. Nie wyłącza to jednakże stosowania wskazanych zasad odpowiedzialności karnej, w szczególności nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że funkcjonariusz publiczny odpowiada na zasadzie ryzyka, nie zaś winy.

Mój niepokój budzi również okoliczność, iż w piśmie Pani Rzecznik wielokrotnie użyto ostrych, ale i też ogólnych sformułowań, niepopartych jednak konkretnymi zarzutami,

które miałyby swoje źródła w konkretnym materiale dowodowym, przepisach prawa karnego materialnego, czy też procesowego. Jako przykład wskazać mogę, iż zdaniem Pani „(...)Prokuratura prowadząc postępowanie nie sprostала proceduralnym obowiązkom związanym z ochroną życia (...), (...)wystąpiły istotne braki w przeprowadzonym przez prokuraturę postępowaniu (...)”. Sformułowano również tezy, które są absolutnie sprzeczne z rzeczywistością i przepisami prawa karnego, to jest że przedmiotowe postępowanie trwało zaledwie kilka dni, co ma świadczyć o tym, że prokuratorzy nie wyjaśnili tych wątków dogłębnie i nie dokonali ich prawidłowej prawnej oceny.

Stawianie tak ogólnych tez i zarzutów zdecydowanie utrudnia odniesienie się do nich, gdyż stanowi w istocie polemikę z zebrany m w sprawie materiałem dowodowym, nie stanowiąc zarazem okoliczności, które mogą wpłynąć na odmienną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W piśmie swoim wskazała Pani, że „analiza (...) akt dała (...) podstawę do powzięcia wątpliwości, czy w śledztwie przeprowadzone zostały wszelkie czynności zmierzające do wyjaśnienia całokształtu okoliczności faktycznych oraz czy stanowisko prokuratora zawarte w postanowieniu z dnia 8 lutego 2010 roku było słuszne, co do wszystkich czynów objętych postępowaniem (...)”. Pragnę jednakże zauważyć, że nie wskazała Pani żadnej czynności, która powinna zostać przeprowadzona w celu uzupełnienia postępowania, a które to czynności obszernie opisał prokurator w uzasadnieniu postanowienia.

Szczegółowo odniosę się do postawionej przez Pani tezy, iż „istnieją uzasadnione wątpliwości, czy postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach w sprawie p. B. Blidy było bezstronne i niezależne, czego wymaga art. 7 i art. 8 ust. 1 ustawy o prokuraturze”. Jako źródło swoich wątpliwości wskazuje Pani, że „(...) w ramach tego postępowania obowiązkiem prokuratorów było nadzorowanie czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy ABW. Oznacza to, że pomiędzy prokuratorami nadzorującymi wykonywanie tych czynności, a nadzorowanymi nie mogą zachodzić relacje podające w wątpliwość bezstronność i niezależność prowadzonego postępowania. Tymczasem w trakcie realizacji czynności w sprawie p. B. Blidy Szefem ABW i Zastępcą Szefa ABW były osoby, które uprzednio pełniły funkcje prokuratorskie w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach. Przy czym jedna z tych osób (Grzegorz O.) podejmowała jako prokurator decyzje procesowe w sprawie Barbary K., a więc w sprawie kluczowego świadka z punktu widzenia postępowania prowadzonego w sprawie p. B. Blidy”. Okoliczności powyższe, w szczególności „(...) relacje zachodzące pomiędzy prokuratorami prowadzącymi postępowanie w sprawie p. B. Blidy, a kierownictwem ABW były tego typu, że mogły co

najmniej uprawdopodobniać zarzut braku bezstronności i niezależności w toku prowadzonego postępowania. Należy zaś mieć na uwadze, że zgodnie z art. 23 ust. 7 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu na sposób przeprowadzenia czynności przez funkcjonariuszy ABW służy zażalenie do prokuratora właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia czynności (...). Ponadto „(...) należy mieć również na uwadze treść art. 65 a ust. 2 ustawy o prokuraturze, zgodnie z którą prokurator, który zrzekł się stanowiska (...) może powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko prokuratora. Oznacza to, że byli prokuratorzy pełniąc funkcje kierownicze w ABW mieli otwartą drogę do powrotu na poprzednio zajmowane stanowiska do prokuratury. Splot powyższych okoliczności powoduje, że prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Katowicach mogły łączyć z ówczesnym kierownictwem ABW relacje, które budziły wątpliwości z punktu widzenia bezstronności i niezależności postępowania prowadzonego w sprawie B. Blidy”, zaś: „charakter i natura tych relacji nie zostały (...) w ogóle zbadane przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi”.

Przedstawiona argumentacja jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa jak również zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Okoliczności te były szczegółowo weryfikowane w toku śledztwa.

Przede wszystkim zdecydowanie należy stwierdzić, iż nie zachodziła żadna z podstaw wyłączenia od prowadzenia postępowania któregośkolwiek z prokuratorów referentów śledztwa prowadzonego w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach, bądź też sprawujących nad nimi nadzór, biorąc pod uwagę treść art. 40 k.p.k. w zw. z art. 47 k.p.k. oraz art. 48 k.p.k.

Nietrafne jest również stanowisko Pani Rzecznik uznające, że zachodzące pomiędzy prokuratorami pełniącymi obowiązki służbowe w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach, a funkcjonariuszami Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego relacje miały charakter mogący budzić wątpliwości co do ich bezstronności. Po pierwsze należy stwierdzić, iż referenci śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, którzy sprawowali nadzór nad czynnościami wykonywanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, utrzymywali kontakty jedynie z funkcjonariuszami Delegatury ABW w Katowicach, a w tym przypadku brak jest jakichkolwiek przesłanek mogących wskazywać na powiązania tych prokuratorów z funkcjonariuszami, a tym samym stanowić podstawę do wyłączenia prokuratora określoną art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 47 k.p.k.

Okoliczność, że funkcje Szefa oraz Zastępcy Szefa ABW pełnili ówczynie byli prokuratorzy, zatrudnieni uprzednio w katowickich jednostkach organizacyjnych prokuratury, również nie może być uznana za wystarczającą do uznania, że referenci śledztwa

katowickiego o sygnaturze V Ds 25/06, bądź też ich przełożeni, winni byli wyłączyć się od prowadzenia tego postępowania. Nie stwierdzono, a ta kwestia była weryfikowana, istnienia żadnych szczególnych powiązań pomiędzy tymi osobami, które w świetle art. 41 § 1 k.p.k. mogłyby uzasadniać przyjęcie, że zachodzi jakiekolwiek podejrzenie, iż bezstronność, czy też niezależność katowickich prokuratorów może zostać zakwestionowana. Ustalenia w tym zakresie dokonane zostały podczas badania wątków dotyczących ewentualnego wywierania przez różne osoby pełniące funkcje publiczne, w tym między innymi Szefa ABW, bezprawnych nacisków na referentów i prokuratorów nadzorujących katowickie śledztwo (to jest w sprawie Ap V Ds 7/11). Idąc tokiem przedstawionej przez Panią argumentacji, że samo dawne miejsce pełnienia służby powinno stanowić podstawę wyłączenia prokuratora bądź prokuratorów od prowadzenia postępowania, stwierdzić należy, że doprowadziłoby to do kuriozalnej sytuacji, gdyż prokurator Bogdan Ś. pełnił uprzednio kierowniczą funkcję w ówczesnej Prokuraturze Krajowej, a więc w jednostce nadrzędnej nad wszystkimi pozostałymi jednostkami prokuratury w kraju. W takim przypadku, sygnalizowana przez Panią podstawa do wyłączenia prokuratora doprowadziłaby do sytuacji, w której potencjalne podejrzenie stronniczości dotyczyłoby wszystkich prokuratorów z jednostek podrzędnych wobec ówczesnej Prokuratury Krajowej.

Nie znajduje natomiast oparcia w zebranych materiale dowodowym Pani stwierdzenie, że Grzegorz O. podejmował jako prokurator decyzje procesowe w sprawie Barbary K. Takiej relacji procesowej nie złożyli referenci katowickiego śledztwa, jak również żadna z decyzji merytorycznych wydanych w tej sprawie nie została sporządzona przez późniejszego Zastępcę Szefa ABW. Możliwość ewentualnego rozpoznawania przez prokuratora zażaleń na czynności funkcjonariuszy ABW oraz ewentualnego powrotu Bogdana Ś. i Grzegorza O. do pracy w prokuraturze są tylko dowolnymi przypuszczeniami. Tymczasem okoliczności stanowiące podstawę do wyłączenia prokuratora w trybie art. 41 k.p.k., mogłyby zostać ocenione dopiero w przypadku zaistnienia okoliczności mogącej rzutować na bezstronność prokuratora w konkretnie zaistniałej sytuacji, a nie sytuacji, która faktycznie nie miała miejsca.

Nieuzasadnione jest również twierdzenie, iż „charakter i natura (...) relacji zachodzących pomiędzy kierownictwem ABW a prokuratorami zajmującymi się śledztwem V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach nie zostały (...) w ogóle zbadane przez Prokuraturę Okręgową w Łodzi”. Kwestia ewentualnego bezprawnego wpływu Szefa ABW, jak również osób reprezentujących inne instytucje państwowe, została bardzo szczegółowa wyjaśniona w toku tego postępowania. Okoliczności te zostały opisane w punkcie VII

postanowienia o umorzeniu śledztwa VI Ds 10/10. Podstawy podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia w tym zakresie przedstawione zostały na kartach 250-255 uzasadnienia tej decyzji. W jego treści szczegółowo odniesiono się do etapu prowadzenia śledztwa przez poszczególnych jego referentów, podstaw przydzielenia postępowania asesorum oraz prokuratorowi Tomaszowi B., a tym samym odsunięcia od jego prowadzenia prokuratora Emila M. Przedstawiono również szczegółowo sposób prowadzenia postępowania przez referentów i nadzoru nad tym śledztwem. Oceniono także działania ówczesnych Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, prokuratorów Prokuratury Krajowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, nie stwierdzając bezprawnego wywierania wpływu na przedstawicieli kierownictwa Prokuratury Apelacyjnej i Prokuratury Okręgowej w Katowicach w przedmiocie sposobu i kierunków prowadzenia postępowania. Nie stwierdzono, aby osoby te w jakikolwiek sposób wpływały na decyzje referentów śledztwa, czy też kierownictwo Prokuratury Apelacyjnej lub Okręgowej w Katowicach.

Pragnę zauważyć, iż decyzja taka została podjęta po dokonaniu analizy zeznań świadków, dokumentów wytworzonych w toku śledztwa, przebiegu narad i spotkań, w których uczestniczyli referenci postępowania. Odtworzono w miarę szczegółowo stanowiska poszczególnych prokuratorów co do kwestii merytorycznych i poszczególnych zagadnień wyjaśnianych w toku katowickiego postępowania, które przedstawiali zresztą na piśmie. W wyniku przeprowadzonych czynności procesowych nie stwierdzono, aby sprawowany nad katowickim śledztwem nadzór służbowy był sprzeczny z kodeksem postępowania karnego i ustawą z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze.

Jako zdecydowanie chybiony należy uznać zarzut sformułowany w sposób, z którego może wynikać, że śledztwo w 14 wyłączonych wątkach było przeprowadzone niezbyt dogłębnie i niestarannie, gdyż wyłączenie miało miejsce w dniu 4 lutego 2010 roku, a decyzja została podjęta po kilku dniach, to jest w dniu 8 lutego 2010 roku. Tok rozumowania Pani Rzecznik wskazuje, że kwestie związane ze wskazanymi czternastoma czynami, zostały zbadane i ocenione przez prokuratora zaledwie w ciągu kilku dni. Pragnę jednak zapewnić, że omawiane zagadnienia stanowiły przedmiot ustaleń śledztwa od pierwszego dnia prowadzenia postępowania, a więc od daty jego wszczęcia w dniu 25 kwietnia 2007 roku. Wyłączenie materiałów w tak obszernym śledztwie ma zawsze charakter techniczny, zmierzający do zakończenia decyzją merytoryczną poszczególnych wątków postępowania, w takim zakresie, w jakim zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do podjęcia rozstrzygnięcia. Jest to zgodne z treścią art. 34 § 3 k.p.k. i § 131 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek

organizacyjnych prokuratury. Prokurator podjął taką decyzję w sytuacji gdy uznał, iż w wątku objętym postanowieniem o wyłączeniu materiału, wykonano wszystkie zaplanowane czynności procesowe, zebrano kompletny materiał dowodowy, który nie wymaga uzupełnienia i umożliwia podjęcie decyzji procesowej kończącej śledztwo decyzją merytoryczną.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów podniesionych przez Panią Rzecznik, w których zakwestionowano zasadność umorzenia postępowania, zwłaszcza z powodu braku znamion czynu zabronionego, w sytuacji, gdy istniały „(...) wyraźnie zarysowujące się rozbieżności w zeznaniach złożonych przez istotnych dla sprawy świadków (...)”, zaś „(...) przeprowadzone konfrontacje nie doprowadziły w istocie do usunięcia sprzeczności w relacjach poszczególnych świadków(...)” stwierdzam, iż są one nietrafne, a zebrany w sprawie materiał dowodowy był przedmiotem szczegółowej analizy.

Domyślając się, iż uwagi dotyczą kwestii związanych z naradami, przeprowadzanymi ówczesnie w pomieszczeniach należących do Gabinetu Prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego lub w siedzibie Kolegium ds. Służb Specjalnych, w których poza Premierem uczestniczyli Minister Sprawiedliwości, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, Komendant Główny Policji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego, ewentualnie także osoba reprezentująca Prokuraturę Krajową, a których przedmiotem były kwestie związane z koordynacją działań prokuratury oraz różnych służb, w związku z prowadzeniem najpoważniejszych postępowań przygotowawczych, uważam, iż tak sformułowane zarzuty są nietrafne. Nie wskazała Pani, dlaczego umorzenie śledztwa w tej części jest niezasadne i jakie ewentualnie czynności mogłyby jeszcze zostać przeprowadzone w celu usunięcia zaistniałych w relacjach świadków sprzeczności, które dotyczyły przede wszystkim terminu i miejsca jednej z narad oraz zakresu przekazywanych w czasie tego spotkania informacji. Należy wskazać, że nie jest możliwe stwierdzenie, kiedy i gdzie odbyła się narada, w trakcie której referowana była sprawa tzw. „mafii węglowej”. Spotkania u Premiera nie były utrwalane, nie sporządzano z ich przebiegu żadnej dokumentacji. Większość przesłuchanych świadków zeznała, iż sprawa dotycząca nieprawidłowości w handlu węglem, nie była przedmiotem jednego, szczególnego spotkania lub jakiś cyklicznych narad, omawiano ją bardzo ogólnie i bez szczegółów. Zresztą w toku takich spotkań poruszano również inne sprawy. Także uzyskane w toku śledztwa wypisy z kalendarzy oraz wykazy obecności nie dały jednoznacznej odpowiedzi na postawione pytania. W zakresie omawianej kwestii przeprowadzono wszystkie możliwe czynności zmierzające do usunięcia sprzeczności w relacjach świadków, które mogą wynikać z ich

niepamięci, subiektywnego odbioru przebiegu spotkań i przekazywanych tam treści. Zgodnie z treścią art. 172 k.p.k. prokurator przeprowadził konfrontacje w celu ich usunięcia. Zeznania poszczególnych świadków, opisywane przez nich spotkania, w tym ich przebieg i omawiane sprawy, zostały szczegółowo opisane przez prokuratora na kartach 180-205 postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 8 lutego 2010 roku.

Ponadto uważam, iż prokurator zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. prawidłowo ocenił stan zebranych dowodów stwierdzając, iż przebieg narad, także w tych wersjach zaprezentowanych przez świadka Janusza K. i Konrada K., nie wskazywały na możliwość popełnienia przestępstwa, w szczególności polegającego na podejmowaniu decyzji przez uczestniczące w spotkaniach osoby, z pominięciem prokuratorów prowadzących i nadzorujących postępowania przygotowawcze, które były omawiane w trakcie narad. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają okoliczności, że referaty uczestników narad dotyczące poszczególnych spraw były bardzo krótkie, lakoniczne i miały charakter informacyjny. W trakcie tych spotkań nie podejmowano żadnych decyzji w zakresie kierunków prowadzonych śledztw, wykonywania konkretnych czynności procesowych, czy też ich zakresu przedmiotowego i podmiotowego.

Odmienna ocena zaprezentowana przez Panią, niepodbudowana merytorycznymi argumentami, stanowi jedynie polemikę z ustaleniami śledztwa, którego materiał prokurator szczegółowo przeanalizował i dokonał precyzyjnej oceny zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Odnosił się również do sprzeczności zeznań, jakie wystąpiły w relacjach poszczególnych świadków. Zauważyć należy, iż odmiennej treści zeznania co do przebiegu jednej z narad złożyli jedynie świadkowie Konrad K. i Janusz K., w opozycji do zeznań świadków Bogdana Ś., Tomasza Sz., Mariusza K., Zbigniewa Z. i Jarosława K. Rozbieżności te dotyczyły jednakże daty narady, bądź też narad i zakresu przedstawionej w związku z tym informacji dotyczącej śledztwa V Ds 25/06 Prokuratury Okręgowej w Katowicach, jak również poczynionych tam ustaleń, co jak - zaznaczyłem wyżej - może wynikać z wielości spotkań, dużej liczby omawianych tam spraw oraz okoliczności, że sprawa dotycząca nieprawidłowości w handlu węglem nie była przedmiotem jakiegoś specjalnego spotkania.

Zauważam również, iż kwestia ewentualnego ujawnienia tajemnicy służbowej i państwowej w trakcie tych narad, rozpoznana została w odrębnym postępowaniu, oznaczonym sygnaturą akt VI Ds 12/08 Prokuratury Okręgowej w Łodzi, którego materiały, jak należy wnosić z Pani pisma, nie były Pani Rzecznik znane.

Nie mogę się również zgodzić ze stanowiskiem, iż śledztwo Ap V Ds 10/10, dotknięte jest istotnym brakiem, polegającym na niedokonaniu analizy zeznań świadków